

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty a soudkyň Michaely Bejčkové a Sylvy Šiškeové v právní věci žalobce: **Y. R.**, zast. JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Hládkov 701/4, Praha 6, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 10. 2020, čj. KRPA-266358-11/ČJ-2020-000022-ZZC, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 12. 2020, čj. 2 A 65/2020-47,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Ing. Jakubu Backovi, advokátovi, **s e p ř i z n á v á** odměna a náhrada hotových výdajů v celkové výši 4 114 Kč, která bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím žalované ze dne 13. 10. 2020 byl žalobce zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), za účelem správního vyhoštění.

[2] Proti rozhodnutí žalované podal žalobce žalobu, kterou městský soud v záhlaví označeným rozsudkem zamítl.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností. Stěžovatel nesouhlasí se závěrem žalované a městského soudu, že v jeho případě nebylo

možné použít některé ze zvláštních opatření podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. Podle stěžovatele je nepřijatelné, aby tento závěr byl vyvozován jen na základě skutečnosti, že setrval na území ČR poté, co mu uplynula doba k vycestování podle rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaná a městský soud měly vzít v úvahu, že stěžovatel o existenci pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění nevěděl. Nadto byl stěžovatel ochoten na Ukrajinu vycestovat. Stěžovatel dále s odkazem např. na rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2011, čj. 1 As 132/2011-51, zdůraznil, že cizince nelze paušálně zajistit jen kvůli tomu, že se na území ČR zdržoval po pravomocném rozhodnutí o správním vyhoštění. Stěžovatel navrhl, aby NSS zrušil rozsudek městského soudu i rozhodnutí žalované a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

[4] Kasační stížnost není důvodná.

[5] Zvláštními opatření za účelem vycestování cizince z území jsou podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, kde se bude zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly; složení finanční záruky; povinnost osobně se hlásit policii ve stanovené době; a povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly. V § 123c zákona o pobytu cizinců je blíže upravena finanční záruka.

[6] Zajištění cizince představuje citelný zásah do jeho práva na osobní svobodu a NSS si je vědom mimořádnosti tohoto institutu. Uložení zvláštních opatření má proto obecně přednost před zajištěním cizince; zvláštní opatření však zároveň musí být skutečně účinná. Volba mírnějších opatření, než je zajištění cizince, je vázána na určité předpoklady. Především musí být cizinec schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření. Zároveň se předpokládá, že cizinec bude se správními orgány spolupracovat a případnému výkonu správního vyhoštění se nebude vyhýbat. Nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu je pak samostatným důvodem pro závěr, že nepostačuje uložit zvláštní opatření za účelem vycestování (srov. např. rozsudky NSS ze dne 15. 7. 2011, čj. 7 As 76/2011-50; ze dne 16. 11. 2011, čj. 5 As 59/2011-64; ze dne 12. 10. 2016, čj. 10 Azs 102/2016-56; a ze dne 15. 2. 2017, čj. 10 Azs 283/2016-31). Rozšířený senát v usnesení ze dne 28. 2. 2017, čj. 5 Azs 20/2016-38, č. 3559/2017 Sb. NSS, dodal, že důvody zajištění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců paušálně nevylučují možnost použít zvláštní opatření (§ 123b téhož zákona). Vždy je povinností správního orgánu zvážit zejména osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince).

[7] Dne 12. 10. 2020 policisté přistihli stěžovatele při nákupu léku Suboxone, jenž obsahuje psychotropní látku Buprenorfin. Stěžovatel policistům nedokázal věrohodně prokázat svou totožnost, neměl žádný doklad. Policie následně zjistila, že dne 3. 7. 2020 bylo rozhodnuto o správním vyhoštění stěžovatele; rozhodnutí o správním vyhoštění nabylo právní moci dne 29. 7. 2020 a vykonatelnosti dne 29. 8. 2020. Vzhledem k tomu, že stěžovatel od 30. 8. 2020 do 12. 10. 2020 mařil výkon správního rozhodnutí, rozhodnutím ze dne 13. 10. 2020 žalovaná stěžovatele zajistila.

pokračování

[8] Žalovaná posoudila možnost uložení zvláštních opatření na stranách 5 a 6 svého rozhodnutí. Dovodila, že nejsou splněny podmínky pro uložení zvláštního opatření, neboť u stěžovatele hrozí nebezpečí opětovného nerespektování právních předpisů a maření výkonu správního rozhodnutí. Stěžovatel měl dost času na to, aby po rozhodnutí o správním vyhoštění odcestoval z ČR. To však neučinil. Žalovaná podotkla, že se stěžovatel o správní řízení o správním vyhoštění vůbec nezajímal. Stěžovatel se tedy sám dostal do situace, kdy na území ČR pobýval nelegálně. Mimo uvedené žalovaná dále na straně 5 svého rozhodnutí podrobně rozvedla, proč v konkrétním případě nelze stěžovateli uložit žádné ze zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Konkrétně uvedla, že stěžovatel nemá v ČR žádnou hlášenou adresu, je prakticky bezdomovec. Někdy přespává u přátel, to je ale jen krátkodobé ubytování. Uvedené neskytá dostatečnou záruku, že by se stěžovatel zdržoval na konkrétní adrese. Stěžovatel žalované také sdělil, že nemá dostatečné peněžní prostředky pro složení finanční záruky. Podle žalované nelze u stěžovatele ani předpokládat, že by se osobně hlásil policii ve stanovené době, neboť jeho předchozí chování (nerespektování rozhodnutí o správním vyhoštění) svědčí o nerespektování povinností, jež jsou mu uloženy. Stěžovatel si rovněž musel být vědom, že musí být pro správní orgány kontaktní, ale ani tuto povinnost neplnil. Dále před žalovanou vyjádřil neochotu vycestovat z území ČR a žalovaná mu také nemohla uložit povinnost se zdržovat na konkrétním místě. Stěžovatelem uvedené adresy nejsou v souvislosti s jeho pobytem na území ČR nikde uvedeny (kromě adresy Popovice 30, kde se však stěžovatel, jak sám uvedl, nezdržuje).

[9] NSS na základě shora uvedeného konstatuje, že žalovaná nezaložila nemožnost uložení zvláštní opatření pouze na tom, že stěžovatel nerespektoval dřívější rozhodnutí o správním vyhoštění. Z této skutečnosti vyvozovala pouze přístup k plnění stěžovatelových povinností a dodržování právních předpisů. K tomu dále s ohledem na individuální okolnosti případu v souladu s citovanou judikaturou posoudila možnost uložení jednotlivá zvláštní opatření. Skutečnosti, že stěžovatel je v podstatě bezdomovec, nemá žádné finanční prostředky a projevil neochotu vycestovat z území ČR, spolu se stěžovatelovým postojem k respektování právních předpisů a správních rozhodnutí nemohou představovat záruky pro to, aby bylo stěžovateli uloženo některé ze zvláštních opatření. Žalovaná i městský soud tedy dostatečně a správně posoudily možnost uložení zvláštních opatření. Stěžovatelovým námitkám tedy nelze přisvědčit.

[10] Ze všech uvedených důvodů dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[11] Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.); žalované nevznikly v tomto řízení náklady nad rámec její běžné činnosti.

[12] Městský soud stěžovateli ustanovil zástupce. NSS tomuto zástupci přiznal odměnu za zastupování (§ 35 odst. 10 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Jde o odměnu za jeden úkon právní služby, a to písemné podání soudu ve věci samé (podání kasační stížnosti). Za jeden úkon právní služby náleží odměna ve výši 3 100 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu. Dále zástupci náleží 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů za jeden úkon právní služby podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Zástupce je

plátcem DPH, proto mu rovněž náleží náhrada ve výši 21 % z částky 3 400 Kč. Celkem odměna činí 4 114 Kč. Tato částka bude zástupci vyplacena z účtu NSS do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 30. března 2021

Ondřej Mrákota
předseda senátu